

Gheronda Dionisie, părintele orb de la schitul Colciu și cuvântul său luminos - 2

[Ξένες γλώσσες / Românesc / Πεμπουσία Ανάλεκτα \(pdf\)](#)

În toți acești ani, presupun că ați avut parte și de clipe bune și de clipe grele. Ați avut de dus și o luptă duhovnicească, dar și o luptă trupească, pentru supraviețuire. Ce ne puteți spune despre viața sfinției voastre până în prezent?

Din punct de vedere duhovnicesc, am petrecut bine, plăcut. Am avut mulți bătrâni înduhovniciți, care ne-au ghidat mereu pe drumul cel bun. Noi aveam convingerea că prin gura lor ne vorbește Însuși Dumnezeu. De aceea, făceam ascultare totală față de ei și astfel ne era bine. În rest, am avut parte și de bune și de rele. Ba am avut de-a face cu rebelii, ba cu nemții. Pe atunci, am trăit vremuri grele. Câteodată nu aveam nici pâine. Îmi amintesc că odată ne-a dat un bătrân două lire și, întrucât nu aveam ce mânca, ne-am dus la o chilie care aparținea de mănăstirea Ivíron și am cumpărat niște porumb de o liră. Erau vremuri foarte grele. Mulți greci din afara Sfântului Munte au murit de foame. Odată, s-a întâmplat să trec prin Tesalonic, unde am văzut un copil care cerea trecătorilor ceva de mâncare. Lumea care trecea pe lângă el, vrând să-l ajute, îi dădea mărci germane, dar nu puteai găsi nicăieri pâine de cumpărat. Până să se găsească cineva care să-i dea o bucată de pâine, a murit, săracul. Cât m-am întristat! În general, au murit mulți de foame. Însă aici, în Sfântul Munte, ne-a păzit Maica Domnului. Mai cu ierburi, mai cu una alta, n-am auzit să moară cineva de foame. Oricum a fost greu, tare greu. Ne-a

ajutat Maica Domnului și încă [ne mai ajută.](#)